

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/14/2017
Identifikačné číslo spisu: 7016200681
Dátum vydania rozhodnutia: 08.11.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7016200681.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu) G. C., bytom V., právne zastúpeného JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Kalinčiakova 10, 093 01 Vranov nad Topľou, proti žalovanému Riaditeľstvu hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarková 31, 080 01 Prešov, o správnej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-128-003/2016 zo dňa 1. júna 2016, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košice č. k. 6S/66/2016-42 zo dňa 14. marca 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Košice č. k. 6S/66/2016-42 zo dňa 14. marca 2017 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

A)

1. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-54-0009/2016 zo dňa 05.05.2016 Oddelenie cudzineckej polície PZ Košice, ako prvostupňový správny orgán, v konaní o administratívnom vyhostení cudzinca rozhodol v zmysle § 77 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) tak, že sťažovateľa administratívne vyhostil z územia Slovenskej republiky z dôvodu neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a z dôvodu právoplatného odsúdenia za úmyselný trestný čin bez uloženého trestu vyhostenia súdom v zmysle § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. V zmysle § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov uložil sťažovateľovi zákaz vstupu na územie SR na dobu 2 rokov.

2. Z administratívneho konania je zrejmé, že dňa 05.05.2016 v čase o 13:30 hod. bol sťažovateľ kontrolovaný správnym orgánom pred Ústavom na výkon trestu odňatia slobody v Košiciach - Šaci, kde

pri kontrole predložil cestovný pas Ukrajiny č. J. platný od 29.01.2007 do 29.01.2017. Následne bol sťažovateľ predvedený v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov na správny orgán v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení, nakoľko bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu súdom uložený trest vyhostenia, ako aj z dôvodu podozrenia z jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky.

3. Vykonanou lustráciou sťažovateľa v informačných systémoch Policajného zboru správny orgán zistil, že sťažovateľ má viaceré záznamy o opakovanej trestnej činnosti. Zároveň bolo zistené, že sťažovateľ nemá na území SR udelený pobyt s výnimkou tolerovaného pobytu z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody.

4. Sťažovateľ mal v dobe od 19.03.2010 z úradnej moci udelený tolerovaný pobyt na území SR v zmysle ustanovenia § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody. Prepustením z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu dňa 05.05.2016 zanikol sťažovateľovi tolerovaný pobyt na území SR. Z dokladov predložených sťažovateľom oprávňujúcich ho na vstup a pobyt na území SR resp. schengenského priestoru a z vykonaných lustrácií bolo zistené, že jeho pobyt na území SR je neoprávnený. Z uvedeného dôvodu bolo správnym orgánom začaté správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia sťažovateľa podľa ustanovenia § 77 zákona o pobyte cudzincov z dôvodu zistenia jeho neoprávneného pobytu na území SR a z dôvodu právoplatného odsúdenia za úmyselný trestný čin bez uloženia trestu vyhostenia súdom.

5. Sťažovateľ uviedol, že na územie SR pricestoval približne pred 13 rokmi, žil v jednej domácnosti so svojou matkou Y. Z.. Na území SR pracoval iba pol roka a od roku 2010 bol vo výkone trestu odňatia slobody až do 05.05.2016.

6. Správny orgán konštatoval, že sťažovateľ svojím neoprávneným pobytom na území SR spáchal priestupok podľa ustanovenia § 118 ods.1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov, a zároveň týmto svojím konaním naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa ustanovenia § 82 ods.1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

7. Správny orgán podľa ustanovenia § 82 ods. 3 písm. d) zákona o pobyte cudzincov uložil sťažovateľovi zákaz vstupu na územie SR v trvaní dvoch rokov, čo je na dolnej hranici zákonom určenej sadzby, pričom vzal do úvahy nielen skutočnosť, že sťažovateľ sa na území SR zdržiaval neoprávnené od doby jeho prepustenia na slobodu, ale aj skutočnosť, že bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, na nepodmienečný trest odňatia slobody, a teda sťažovateľ je vyhostovaný z územia SR súčasne z dvoch dôvodov. Zároveň zohľadnil to, že na území SR žije jeho matka.

8. U sťažovateľa neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia na územie Ukrajiny podľa ustanovenia § 81 zákona o pobyte cudzincov. Toto zistenie správneho orgánu sa opieralo o vyjadrenie účastníka konania v zápisnici, v ktorej uviedol, že mu nie sú známe prekážky administratívneho vyhostenia na územie domovského štátu. Jeho osobe žiadne nebezpečenstvo uvedené v poučení zápisnice na území krajiny nehrozí, v domovskom štáte nie je politicky aktívny.

9. Pri vydaní rozhodnutia správny orgán postupoval v súlade s článkom 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej iba „Dohovor“). V rámci skúmania súkromného a rodinného života sťažovateľa správny orgán zistil, že matka sťažovateľa je občiankou SR, ale sťažovateľ je plnoletou osobou, je štátnym príslušníkom Ukrajiny bez pobytu na území SR, a je spôsobilý brať na seba práva a povinnosti. Zároveň správny orgán postupoval tiež v súlade s článkom 8 ods. 2 Dohovoru a podľa správnej úvahy správneho orgánu možno chápať zásah správneho orgánu do ľudských a občianskych práv sťažovateľa ako oprávnený. Ochrana právneho poriadku SR, ktorý žalobca svojím protiprávnym konaním porušil, je záujmom verejným, ktorý je nadradený jeho súkromnému záujmu.

B)

10. Na odvolanie sťažovateľa žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-PO2-128-003/2016 zo dňa 01.06.2016

rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie zamietol. Podľa názoru žalovaného sťažovateľ v odvolaní neuviedol dôvody, ktoré by viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a prvostupňový správny orgán pri vydaní napadnutého rozhodnutia rešpektoval nie len Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd, Schengenský dohovor ale aj Ústavu SR ako aj platné zákony a nezistil skutočnosti, ktoré by preukazovali, že dôsledky administratívneho vyhostenia by boli neprimerané, najmä s ohľadom na súkromný a rodinný život.

II.

Konanie na krajskom súde

11. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-128-003/2016 zo dňa 01.06.2016, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície PZ Košice č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-54-009/2016 zo dňa 05.05.2016.

12. Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach žaloby, oboznámil sa s administratívnym spisom a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

13. Z obsahu spisu žalovaného a s poukazom na § 82 ods. 1 písm. b) a § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že sťažovateľ mal v období od 10.08.1999 do 24.10.2005 udelený trvalý pobyt za účelom zlúčenia rodiny. Po jeho skončení žalobca nežiadal o ďalší druh pobytu, ani o udelenie štátneho občianstva, územie SR opustil a zdržiaval sa v zahraničí ako občan Ukrajiny.

14. Od 19.03.2010 mal žalobca tolerovaný pobyt z úradnej moci podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, ktorý zanikol prepustením na slobodu dňa 05.05.2016. Z uvedeného teda podľa názoru krajského súdu vyplýva, že v čase vydania rozhodnutia o vyhostení mal sťažovateľ neoprávnený pobyt na území SR, a preto tu bol daný dôvod na jeho administratívne vyhostenie podľa ustanovenia § 82 ods.1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

15. Zo spisu tiež vyplýva, že sťažovateľ bol odsúdený za úmyselné trestné činy a súdom mu nebol uložený trest vyhostenia. Aj v tomto prípade bol podľa názoru krajského súdu preukázaný dôvod na administratívne vyhostenie sťažovateľa, a to podľa § 82 ods.2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

16. Krajský súd ďalej uviedol, že žalovaný, ako aj správny orgán prvého stupňa, pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa vzali do úvahy článok 8 ods. 1 Dohovoru, pričom však správne zohľadnili to, že sťažovateľ je plnoletý a ako taký je spôsobilý mať práva a povinnosti, je stále príslušníkom Ukrajiny bez pobytu na území SR. Zároveň však postupovali aj s článkom 8 ods. 2 Dohovoru, podľa ktorého štátny orgán nemôže do výkonu práva na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia a morálky, alebo ochrany práv a slobôd iných. Vzhľadom na to, že sťažovateľ opakovane svojim konaním porušil zákony SR, pričom tieto konania boli súdom kvalifikované ako úmyselné trestné činy, podľa názoru krajského súdu je v zmysle článku 8 ods. 2 Dohovoru daný dôvod na zásah správnych orgánov do ľudských a občianskych práv žalobcu podľa zásady proporcionality. Doba vyhostenia tejto zásade zodpovedá.

17. Krajský súd nepovažoval žalobnú námietku sťažovateľa, že správne orgány rozhodli v rozpore s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. Správny súdny poriadok, za dôvodnú, pretože dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ administratívne vyhostený, boli objektívne preukázané a sú jednoznačné. Vyhostenie podľa odseku 1 ustanovenia § 82 je obligatórne. Pričom dôvod vyhostenia - neoprávnený pobyt na území SR u žalobcu bol nepochybný. Dôvod vyhostenia uvedený v § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov bol dostatočným spôsobom odôvodnený verejným záujmom na ochrane

právneho poriadku SR.

18. Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 190 S. s. p. žalobu zamietol.

19. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že sťažovateľovi - žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania, pretože vo veci nemal úspech (§ 167 ods. 1 S. s. p.).

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

20. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

21. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. uviedol, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

22. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ opakovane namietal porušenie ust. § 3 ods. 5 Správneho poriadku a článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia.

B)

23. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne nové skutočnosti a s námietkami uvedenými v kasačnej sťažnosti sa už vysporiadal v napadnutom rozhodnutí.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

24. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 08.11.2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

25. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa na preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-PO2-128-003/2016 zo dňa 01.06.2016, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-54-0009/2016 zo dňa 05.05.2016, ktorým v zmysle § 77 zákona o pobyte cudzincov rozhodol o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia Slovenskej republiky v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) a § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov a odvolanie zamietol, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov na účely tohto zákona sa rozumie neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov za tolerovaný pobyt sa považuje obdobie posudzovania žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu, výkonu väzby alebo obdobie výkonu trestu odňatia slobody; to neplatí, ak sa štátny príslušník tretej krajiny oprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov. Policajný útvar, v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky alebo územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar môže administratívne vyhostiť štátneho príslušníka tretej krajiny, ak bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin a nebol mu uložený trest vyhostenia.

Podľa § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov priestupku na úseku pobytu sa dopustí štátny príslušník tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru, štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajín predchádzania nepokojom a zločinosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv slobôd iných.

26. Kasačný súd po preskúmaní spisového materiálu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného dospel k záveru, že kasačné námietky sťažovateľa nie sú dôvodné.

27. Kasačný súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že sťažovateľ mal v dobe od 19.03.2010 z úradnej moci tolerovaný pobyt na území Slovenskej republiky v zmysle § 58 ods. 4 písm. c) zákona o pobyte cudzincov z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu v Michalovciach sp. zn. 8T/5/2011 zo dňa 20.02.2012 odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona a za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody podľa § 189 ods. 2 za použitia § 42 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 7 Trestného zákona v trvaní 8 rokov a 1 mesiac. Okresný súd zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste odňatia slobody v trvaní 6 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/143/2009 zo dňa 03.08.2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 3T/143/2009 zo dňa 09.06.2011. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol sťažovateľ zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 5To/29/2012 zo dňa 20.09.2012 v zmysle § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil uvedený rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a uložil sťažovateľovi podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku podľa § 189 ods. 2, § 42 ods. 1, § 37 písm. h), § 38 ods. 7, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do Ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Prepustením z výkonu trestu na slobodu sťažovateľovi dňa 05.05.2016 tolerovaný pobyt zanikol. Na základe dokladov oprávňujúcich sťažovateľa na vstup a pobyt na území

schengenského priestoru a z informačných systémov Policajného zboru, tak bolo preukázané, že odo dňa 05.05.2016 sa sťažovateľ neoprávnene zdržiava na území Slovenskej republiky.

28. Svojím neoprávneným pobytom na území Slovenskej republiky sťažovateľ spáchal priestupok v zmysle § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a zároveň naplnil týmto svojím konaním dôvody administratívneho vyhostenia v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov.

29. Z administratívneho spisu je zrejmé, že sťažovateľ bol odsúdený za úmyselné trestné činy a súdom mu nebol uložený trest vyhostenia. Z uvedeného dôvodu je tak preukázané, že sťažovateľ naplnil dôvody administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 2 písm. c) zákona o pobyte cudzincov.

30. U sťažovateľa neboli zistené prekážky administratívneho vyhostenia na územie Ukrajiny v zmysle § 81 zákona o pobyte cudzincov. Toto zistenie správnych orgánov sa opiera o vyjadrenie sťažovateľa v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 05.05.2016, v ktorej uviedol, že mu nie sú známe prekážky administratívneho vyhostenia na územie domovského štátu. Jeho osobe žiadne nebezpečenstvo na území Ukrajiny nehrozí. V domovskom štáte nie je politicky aktívny.

31. Námietku sťažovateľa, že krajský súd ako aj žalovaný, rozhodli v rozpore s § 3 ods. 5 Správneho poriadku, vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodnú. Dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky, boli podľa názoru kasačného súdu nepochybné a jednoznačne preukázané.

32. Kasačný súd námietku sťažovateľa, že krajský súd, ako aj správne orgány, nesprávne právne posúdili zásah do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1, ods. 2 Dohovoru) nepovažoval za dôvodnú. Kasačný súd sa stotožnil s názorom krajského súdu ako aj názorom správnych orgánov, podľa ktorých zo strany štátnych orgánov nedošlo k porušeniu sťažovateľovho práva na rodinný život. K tomuto názoru kasačný súd ešte dodáva, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 331/09 zo dňa 16.12.2009 (87/2009) právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zásahu do nich, ale aj jeho pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany.

33. Pokiaľ ide o existenciu rodinného života sťažovateľa, táto nebola žalovaným nijako spochybnená. Pri posúdení veci žalovaný vychádzal z toho, že sťažovateľ má na území Slovenskej republiky matku. Povinnosťou správneho orgánu je však chrániť záujmy štátu a verejný záujem. Je vo verejnom záujme, aby štát prostredníctvom svojich štátnych orgánov chránil svoje záujmy a hlavne dodržiavanie zákonov. Pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení sťažovateľa správne orgány tak zobrali do úvahy, že sťažovateľ opakovane porušil zákony Slovenskej republiky a bol viackrát odsúdený za úmyselné trestné činy. Kasačný súd sa stotožnil so záverom žalovaného, že vyhostenie účastníka konania z územia Slovenskej republiky s uložením lehoty zákazu vstupu na územie Slovenskej republiky je v súlade so zásadou proporcionality a je možné v zmysle čl. 8 ods. 2 Dohovoru ho považovať ako oprávnený dôvod správneho orgánu na zásah do sťažovateľových ľudských a občianskych práv garantovaných mu v čl. 8 ods. 1 Dohovoru, pričom ochrana právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorý sťažovateľ opakovane porušil, je záujmom verejným, ktorý správny orgán pri kolízii týchto dvoch práv zrozumiteľne a presvedčivo objasnil a odôvodnil.

34. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľa sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, a preto námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

35. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že

sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S. s. p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S. s. p. a analogicky podľa § 168 S. s. p.).

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.